

Vänsterpress om Ukraina-krisen i början av mars 2022

Det ryska angreppskriget mot Ukraina är nu inne på sin andra vecka. Det är uppenbart att kriget håller på att bli allt blodigare. Flera stora ukrainska städer, såsom Charkiv och Kiev, samt Mariupol i sydöstra Ukraina, står nu under hårt tryck, medan staden Cherson i södra Ukraina har fallit. Flyktingströmmen växer mycket snabbt: antalet (främst kvinnor och barn) som flytt utomlands överstiger nu en miljon (av dem över en halv miljon till Polen), och ännu fler är på flykt inne i landet.

Se även: [Ukraina 4 mars 2022](#) med artiklar översatta från internationell press (som publiceras samtidigt med föreliggande samling).

Marxistarkivet har alltsedan krigsutbrottet publicerat artiklar och artikelsamlingar från svensk och internationell vänsterpress och sociala media. För en fullständig lista (i tidsordning, nyaste först), se [Senaste nytt](#).

En läsare har frågat om vi står bakom alla texter som vi publicerar. Svaret är: Nej! Förvisso är vi emot kriget och det mesta som vi publicerar återspeglar det. Vår målsättning är tvåfaldig, dels att belysa kriget ur olika synvinklar, dels att låta olika vänsterståndpunkter få komma till tals, även sådana som vi tycker är felaktiga. Men å andra sidan publicerar vi inte vad som helst, för vi vill *inte* bidra till att sprida grova propagandistiska överdrifter eller konspirations-teorier av olika slag. Vi vill bidra till att skapa bättre förståelse.

MF 3/3 2022

Innehåll

Flamman	1
<i>Krismöte i V om vapen till Ukraina: "Sällan fått så mycket kritik"</i>	1
<i>Vänstern måste uppdatera sin geopolitiska analys</i>	2
<i>Nordiska vänstern närmar sig Nato</i>	4
Internationalen	5
<i>Ett nytt kapitel i Europas historia?</i>	5
<i>Kriget ett lackmustest för vänstern</i>	6
<i>Ryska vänstern splittrad av kriget</i>	8
Ny Tid	9
<i>Putins pengagömmor är västmakternas skapelse</i>	9
Offensiv	10
<i>Ett socialistiskt krigsmotstånd: 6 frågor och svar</i>	10
Proletären	13
<i>Stoppa kriget – ge freden en chans</i>	13
<i>Kriget splittrar rysk vänster</i>	15
<i>Aleksej Sachnin: "Krigshetsarna fick rätt"</i>	16
Revolution	17
<i>Ukraina-konflikten: är detta början på ett tredje världskrig?</i>	17

Flamman

Krismöte i V om vapen till Ukraina: ”Sällan fått så mycket kritik”

Jonas Elvander och Noa Söderberg

Flamman, 1/3 2022

Frågan om vapenstöd till Ukraina har splittrat Vänsterpartiet hela vägen in i riksdagskammaren. Stockholmspolitikern Rikard Warlenius, som är för vapenförsändelser, säger till Flamman att beslutet att rösta nej i riksdagen ”inte lär öka stödet för Vänsterpartiet”. Nu samlas partistyrelsen för att diskutera en eventuell vändning..

När Sveriges riksdag röstade om att skicka vapenstöd till en stridande part för första gången sedan finska vinterkriget var bara ett parti emot: Vänsterpartiet. Det skedde efter att V:s partistyrelse med minsta möjliga marginal gått emot verkställande utskottets rekommendation att stödja vapenleveransen till Ukraina, enligt flera medier. Den nytilträdde partistyrelseledamoten Gertrud Ingelman berättar för Flamman att det var en ”lång och svår diskussion”, där Sveriges historiska position som ett neutralt värdland för diplomatiska förhandlingar ställdes mot viljan att hjälpa ett närliggande europeiskt land under attack.

Men diskussionen tog inte slut i styrelserummet. När riksdagsledamöterna sedan röstade valde fem personer – däribland Ulla Andersson och rättspolitiska talespersonen Linda Westerlund Snecker – att avstå. Den yttersta partiledningen, inklusive ledaren Nooshi Dadgostar, var frånvarande. Samtidigt var partimedlemmar i öppen konflikt i både traditionella och sociala medier. Förra partiledaren Jonas Sjöstedt vädjade till partistyrelsen om att ändra sitt beslut, vilket i sig ledde till frustrerade inlägg om att en nyligen avgången partiledare lade sig i.

Under tisdagskvällen samlas partistyrelsen till ett extrainsatt möte, två dagar efter det förra. Inför mötet skriver Nooshi Dadgostar på Twitter att verkställande utskottet inte vill ”utesluta några möjligheter att stödja Ukraina med grund i vårt entydiga försvar för folkrätten” och att ”nationell enighet i säkerhetspolitiska frågor och mycket stor följsamhet gällande det föränderliga säkerhetspolitiska läget är betydelsefullt i detta skarpa läge”. Enligt flera medier handlar det om att verkställande utskottet vill övertyga partistyrelsen att fatta ett principbeslut om att stödja en eventuell andra vapenförsändelse.

Stockholmspolitikern Rikard Warlenius gick tidigt ut med kritik mot partistyrelsens första beslut. Han säger till Flamman att han blev förvånad.

– Alla som följer nyhetsrapporteringen känner starkt i den här konflikten. De flesta vill stå på Ukrainas sida vid ett sådant här uppenbart övergrepp. Att hänvisa till en princip som jag inte är säker ens är tillämplig i ett sånt här läge blir märkligt och okänsligt, främst mot Ukraina men även mot folk i Sverige.

Enligt honom handlar det inte om vapenexport.

– Vi skänker bort vapnen. Sverige hjälpte Finland 1939, men inte spanska republiken några år dessförinnan. Jag hade velat ge vapen till den spanska republiken. Det är svårt att ha en principiell hållning i sådana här frågor, man får ta det från fall till fall.

Svenska Dagbladet rapporterar om en rädsla hos partiledningen för att beslutet förstör försöket att göra V till ett bredare, mer folkligt parti. Warlenius säger att han förstår det.

– Jo, det är väl sällan som Vänsterpartiet har fått så mycket kritik som igår. Jag är osäker på hur de här frågorna hänger ihop men det lär ju inte öka stödet för Vänsterpartiet, säger han och fortsätter:

– Och ställningstagandet missförstås, mer eller mindre avsiktligt. Även om det inte är så så kan det se ut som att vi är softa mot Ryssland.

Mot det kommer argument från andra håll i partiet om att vapnen kan hamna i fel händer, att principen om att inte exportera vapen till krigförande länder inte bör ändras hastigt och att Sverige alltså kan förlora sin allmänna position som värdland för diplomatiska fredsförhandlingar.

Det har också riktats kritik mot att Sjöstedt så tydligt uppmanade partistyrelsen att ändra sig, eftersom en vanlig princip är att nyss avgångna partiledare ligger lågt med den sortens uttalanden. Vad tänker du om det?

– Det är en helt annan sak än principfrågan. Jag har ingen jättestark åsikt om det. Men det stämmer att det är lite ovanligt. Det kan ju vara så att Sjöstedt visste att verkställande utskottet hade föreslagit till partistyrelsen att gå med på hela paketet, och att han därför visste att det var en omdiskuterad fråga. Det kan ha spelat in i hur han agerade.

PS

V ändrade sitt principbeslut om vapen till Ukraina på tisdagskvällen. Se: [Vänsterpartiet ändrar principbeslut om vapenstöd](#) (SVT). / MF

DS

Vänstern måste uppdatera sin geopolitiska analys

Jonas Elvander

Flamman, 2/3 2022

Vänstern var inte ensam om att inte ta Rysslands hot på tillräckligt stort allvar. Invasionen har i ett slag ritat om den geopolitiska kartan och fått politiker att kasta flera av efterkrigstidens mest omhuldade doktriner överbord, ibland med rätta. Den nya världen kräver att vänstern tänker om på vissa punkter.

”Det finns årtionden när inget händer, och det finns veckor när årtionden händer”, sade Lenin en gång. De gångna två veckorna har varit sådana veckor.

Rysslands invasion av Ukraina har chockat hela världen. Trots den enorma militära mobiliseringen som pågick i månader var det många inom vänstern som inte trodde att den ryska ledningen skulle gå så långt – inklusive denna tidnings utrikesredaktion. De som faktiskt förutspådde en invasion kan räknas på ett finger. En av dem är den ryske sociologen och oppositionsaktivisten Greg Judin¹.

Vad betyder det att så många hade så fel om Vladimir Putins ambitioner? Det kan vara ett resultat av hans oberäknelighet. Vad denna i sin tur beror på är en fråga som allt fler ställer sig. Att göra det som ingen väntar sig kan lika ofta vara ett uttryck för strategisk slughet som vansinne. Spekulationerna om Putins mentala tillstånd har mycket riktigt bara tilltagit den senaste veckan.

Det mesta tyder dock på att den ryska regeringen hade förberett sig på detta krig länge. Den strategiska pakt man slutit med Kina, de stora dollarreserverna som centralbanken byggt upp, Putins besatthet av Ukrainas historia och evinnerliga ifrågasättande av landets existensberättigande (som han till och med presenterade i en essä förra året). För den efterkloke pekar allt på att planerna fanns där sedan länge.

¹ Se hans artikel ”Putin har startat det mest vettlösa kriget någonsin” i [Vänsterpress om Ukraina-krisen i månadsskiftet februari-mars 2022](#)

Att de allra flesta ändå underskattade hans ambitioner vittnar om hur irrationellt detta krig är. Priset kommer att bli extremt högt för Ryssland. De sanktioner som införts av västvärlden är de hårdaste i historien och den ryska ekonomin befinner sig i fritt fall. Ryssland är en paria på den internationella scenen och nu beroende av Kinas passiva stöd. Men allt detta är tydligen ett pris som den ryska regeringen är beredd att betala.

Kriget har förändrat den geopolitiska verkligheten och aktualiserat flera frågor som vänstern nu måste förhålla sig till. För det första har Rysslands folkrättsvidriga invasion gjort frågan om europeisk säkerhet mer akut än på länge. I Finland vill en majoritet av medborgarna nu för första gången gå med i Nato. I Tyskland har kansler Olaf Scholz i en handvändning övergivit den pacifistiska politik som landet i alla fall på pappret har bedrivit sedan 1945. Sådana förändringar kan framstå som naturliga eller till och med önskvärda i dagens läge. Denna nya ”krigskeynesianism” innebär att landet överger sin åtstramande ekonomiska politik tillfälligt. I bästa fall kan det leda till att klimatomställningen accelererar när landet ska göra sig oberoende av rysk gas. Men det kommer främst att leda till att världen militariserar ännu mer – i det land som begått de värsta brotten mot mänskligheten någonsin. Det borde stämma till eftertanke.

Även i Sverige håller debatten snabbt på att förändras. Vänstern har alltid haft rätt i att framhålla betydelsen av den nyliberala chockterapi som Ryssland utsattes för på 90-talet och Nato-utvidgningen som inleddes då, som viktiga faktorer i upprinnelsen till dagens situation. Ett gott tecken är att flera liberala medier, som [DN](#), [The Guardian](#) och [Project Syndicate](#), de senaste veckorna yrvaket har börjat skriva om denna förhistoria på ett mer kritiskt sätt, i stället för att låtsas om att Putin kom till makten från ingenstans och att hans politik inte har haft något med västs agerande att göra. Det är inte ”Putinkramande” eller relativiserande att skriva om detta – det är att försöka förstå vilka historiska processer som har lett till dagens situation, vilket är all seriös journalistiks grunduppdrag. Att de flesta liberala och konservativa medier inte har förmått göra det förrän nu är beklämmande.

Det kommer dock inte att leda till besinning i Nato-frågan. Det är förmodligen bara en tidsfråga innan Sverige och Finland ansöker om medlemskap. Det är därför viktigare än någonsin att vänstern tydliggör sitt motstånd mot det.

Men kriget har placerat säkerhetsfrågan högst på agendan, oaktat Nato. Vänstern borde därför ägna mer tid åt fundera på möjliga alternativ till alliansen. Man kan inte trola bort problemet genom att upprepa ordet alliansfrihet som en besvärjelse. Det är allmänt känt att Sverige i hemlighet odlade nära band med Nato även under neutralitetspolitikens kulmen under kalla kriget. Under andra världskriget prissgav vi vår alliansfrihet på ett sätt som få är stolta över i dag. Att ett litet land på allvar ska kunna vara helt neutralt är en fantasi. Därför behöver vi återuppliva debatten om vilka säkerhetspolitiska arrangemang som kan utgöra alternativ till Nato.

Detta bör dock göras på ett ansvarsfullt sätt. Att som amerikanska Democratic Socialists of America kräva att USA lämnar Nato under brinnande krig i Ukraina är inte bara tramsigt utan också oansvarigt. Som den ukrainske vänsteraktivisten Taras Bilos har påpekat² har den västerländska vänstern alltför ofta tillämpat en ”dumskallarnas antiimperialism”, det vill säga en som vägrar erkänna att flera makter kan ha imperialistiska tendenser i en multipolär värld, eller som ständigt ser den amerikanska imperialismen som överordnad fiende, oavsett geopolitiskt läge. Vi behöver nu mer än någonsin en klok antiimperialism.

En fråga som är nära sammanhängande med Nato-frågan är den om militärt stöd till Ukraina. Sverige har nu beslutat att för första gången sedan finska vinterkriget bistå en stridande makt

² Se [Taras Bilous: Ett brev från Kiev till vänstern i väst](#)

med vapen. Det är ingen småsak, vilket Vänsterpartiets smärtsamma interna debatt vittnar om. Men om partiet kunde rösta för den långt tveksammare interventionen i Libyen borde detta inte vara så kontroversiellt. Till skillnad från Rysslands vapen kommer de ukrainska inte att drabba civila (vad den nynazistiska Azov-bataljonen kommer att göra med de svenska pansarskotten får vi helt enkelt acceptera att vi inte har kontroll över).

Något som däremot redan drabbar civila i en sällan skådad utsträckning är de ekonomiska sanktionerna mot Ryssland. Dessa är nödvändiga och upprördheten var berättigad när flera europeiska länder utverkade undantag för enskilda sektorer som de ansåg vara livsviktiga för sina ekonomier. Men på grund av Rysslands stora dollarreserver, som gör att de kan överleva sanktionerna under lång tid, tvingades USA och EU att även frysa dessa. Det innebär att sanktioner införts mot den ryska centralbanken. Det har aldrig gjorts förut och konsekvenserna kommer att bli katastrofala för det ryska folket. Detta är en ny utveckling som förmodligen kommer att bli prejudicerande för liknande situationer i framtiden. Centralbanker kommer inte längre kunna räkna med att kunna upprätthålla en fungerande ekonomi om landet bryter mot folkrätten på detta sätt.

Denna utveckling bör vänstern vara medveten om. Den har ofta kritiserat sanktioner på goda grunder. Med tanke på hur lite de som införts mot länder som Iran och Venezuela har lyckats uppnå sina politiska mål, samtidigt som civilbefolkningen bara fått det ännu värre, bör detta i alla fall också stämma till eftertanke – även om det i detta fall var en oundviklig åtgärd. Frågan är också hur länge EU har råd med sådana sanktioner, återverkningarna kommer nämligen att sätta även våra ekonomier i gungning. Om den här typen av sanktioner blir legio är risken att det onödiga lidandet i världen ökar markant. Vänstern bör därför ha ett fortsatt vakande öga på utvecklingen, men samtidigt vara beredd att acceptera det ”ekonomiska vapnet” i extraordinära situationer som denna..

Nordiska vänstern närmar sig Nato

Noa Söderberg

Flamman, 2/3 2022

Efter ett stort medborgar-initiativ ska finska riks-dagen nu hålla en första diskussion om ett eventuellt Nato-inträde. De Gröna är redo att ändra sig och Vänsterförbundet uttrycker förståelse. Även inom svenska S höjs nu kraven på en Nato-option.

Finska Yles opinionsundersökning har blivit nyheter runt om i världen: efter Rysslands invasion av Ukraina är en majoritet av det finska folket för ett Nato-inträde. Senast public service-kanalen gjorde samma undersökning, 2017, ville bara 19 procent gå med.

Förändringen märks i den finska storpolitiken. Ett medborgarinitiativ om att ta upp frågan i finska riksdagen har fått över 50 000 underskrifter, vilket gör att partierna måste behandla det. Den socialdemokratiska statsministern Sanna Marin klagör på Twitter att debatten inte kommer bli avgörande, men att det är bra att frågan får diskuteras. De Grönas partiledare Liris Suomela säger till Yle att de är redo att uppdatera sin hållning men att det inte ska fattas några hastiga beslut. Vänsterförbundets ledare Li Andersson säger till samma kanal att hon inte är överraskad över att opinionen skiftat.

Finland och Sverige samordnar sina stora säkerhetspolitiska beslut, och har kommunicerat att det gäller även under den rådande krisen. I Yle-undersökningen är hela 66 procent av det finska folket för ett Nato-inträde om Sverige också går med. Statsminister Magdalena Andersson (S) sade under den ryska invasionens första dagar att Sveriges alliansfrihet ska ligga fast och har sedan dess inte kommenterat frågan ytterligare.

Men i hennes parti har nu flera tunga röster, på både vänster- och högerkanten, öppnat för att byta hållning. Reformisternas grundare Daniel Suhonen sade nyligen i tidskriften Kvartals podcast ”Veckopanelen” att ”i det här läget kan till och med jag känna att en tanke föds, att det kanske vore läge att likt Finland ha en Nato-option”. Daniel Färm, chefredaktör för den socialdemokratiska tidningen Aktuellt i Politiken, skriver i en ledartext att Sveriges viktigaste argument för att vara alliansfritt – ”att man genom att inte ingå i en militärallians skulle skonas från stormakternas spel och konflikter” – nu är mindre relevant.

Även i Sverige har befolkningsstödet för Nato-medlemskap ökat. I en Novus-undersökning genomförd efter den ryska invasionen uppger 41 procent att de är för ett inträde.

Internationalen

Ett nytt kapitel i Europas historia?

Ledare

Internationalen 2/3 2022

- **Omställning för att möta föränderlig värld**
- **Nytt kapitel innebär att regler skrivs om**
- **Tillfälle att göra upp med diktaturbanden**

Krig i Europa igen. Ett nytt kapitel i Europas historia skriver dagspressens opinionssidor, men ser vi historiskt på vår kontinent så är det freden som är undantaget, inte kriget. Det tillstånd av lugn i närområdet som vi blivit vana vid att tänka på som normaltillstånd är i själva verket en parentes.

Hur har vårt system då förvaltats det tillfälliga lugnet? Genom att bygga in kontinenten i taggtråd och sluta avtal med vilka regimer som helst som bedömts kunna förlänga respiten på en ordning som aldrig var byggd för att hålla i längden. Det säger sig självt att den ordningen blir skörare för varje dag som går och att respiterna man köper sig blir kortare och kortare. Det gäller rent resursmässigt såväl som humanitärt.

När Sverige köpte sig ”andrum” genom att börja avvisa och stänga ute flyktingar efter 2015 användes inte utrymmet för att stärka samhället för framtidens utmaningar. Tvärtom. Förmågan att ta emot människor med skyddsbehov har bara försämrats sedan dess. Den geopolitiska avspänning som följde på Sovjetunionens fall användes för att närma sig Nato istället för att ta ytterligare steg i riktning mot den tredje väg som Sverige gjorde sig utrikespolitiskt känt för. Båda de här nivåerna hänger samman.

Europa förlitar sig på Erdoğan för att hålla flyktingarna borta från kontinenten. Elmarknaden sitter i en utpressningssituation eftersom den ryska gasen styr priserna och Sveriges kärnkraftverk drivs på uran från Ryssland och Kazakstan. Vi kan diskutera uteslutning av Ryssland ur Eurovision Song Contest. Bojkott av Beijing-OS eller VM i Qatar, men det är billiga symbolhandlingar i jämförelse med de åtgärder som verkligen behöver göras. Så länge Volvo är kinesiskt och ekonomin är oljedopad, så länge ryska oligarker äger fotbollslag i England kommer vi sitta i regimernas knän. Det är illa just nu, men då kan vi bara fantisera om vad som behöver hanteras med ökad global medeltemperatur eller bara ett par till europeiska länder med auktoritära styren.

Ur ett svenskt medialt perspektiv framstår det ofta som om Väst och Nato är passiva medan Ryssland – eller till och med Putin själv – är den enda aktiva parten i det pågående dramat, men invasionen av Ukraina markerar ett historiskt skifte också i bemärkelsen att EU och EU-länder bryter med politisk praxis. Nu förverkligas ett massflyktingsdirektiv av den typ vi borde ha sett 2015. Sverige har inte exporterat vapen (direkt) till en krigförande nation sedan

1939. Som Sveriges radios EU-kommentator formulerar det är det ”förbluffande hur man river tabun”.

Att Vänsterpartiet inte förbehållslöst hurrar med i kören för att skicka vapen och därmed bidra till eskaleringen av kriget är bra, men samtidigt är det olyckligt att det görs med hänvisning till rådande lagstiftning och praxis. För det får svensk vapenexport eller den politiska ordning som hittills rått att framstå som rimlig. I själva verket kan vi just nu se förändringar i praxis som kan peka vägen mot ett rimligare mer solidariskt och humanare Europa. Allt ligger i hur man möter krisen just nu.

Därför öppnas också politiska möjligheter för vänstern på ett sätt vi inte upplever ofta. Nu kan koncensus förhandlas fram kring vad en rimlig ordning är, en ordning där vi inte är beroende av regimer i halv- och heldiktaturer beväpnade till tänderna. Varken för att stoppa människor som flyr från situationer som vår världsordning ofrånkomligen skapar, eller för att hålla liv i fantasin om evig tillväxt eller att det skulle finnas vägar att stänga ute en värld präglad av permanent instabilitet. I en ofri värld finns ingen frihandel.

Detta är vad omställning i grunden handlar om: att bygga samhällsfunktioner inom alla sektorer som kan hantera en oförutsägbart och orimlig värld på ett rimligare sätt.

FOTNOT På tisdagskvällen, efter att ledaren gått i tryck, svängde Vänsterpartiets ledning och har nu valt att stödja beslutet om att skicka vapen till Ukraina.

Kriget ett lackmustest för vänstern

Arash Gelichkan

Internationalen 2/3 2022

Samtidigt som vänstern protesterar mot den ryska invasionen och kräver att trupperna dras tillbaka så är det av yttersta vikt att vi också propagerar för förhandlingar om omedelbart eldupphör och att grundfrågorna löses. Vi måste kämpa för ett Ukraina fritt från utländska soldater som får ta egna beslut över sin ekonomi och politik bortom socialt katastrofala diktat från Världsbanken och IMF. Det skriver Arash Gelichkan.

När länder för krig sätts socialistiska principer på prov som ett slags lackmustest på bägge sidor av stridslinjerna. Det gäller även för det kalla krig vars temperatur de senaste veckorna stigit snabbt. Den ryska invasionen av Ukraina har västledarna varnat för men mot ljuset av det långa propagandakrig mellan de kapitalistiska stormakterna Ryssland och Nato-länderna var det inte enkelt att se hur scenariot skulle utvecklas.

Vi var många som trodde ända in i det sista att Putin-regimen antingen skulle backa när den visat huggtänderna som markering mot framtida Nato-utvidgning eller höja insatserna genom att placera ut styrkor i utbrytarrepublikerna Luhansk och Donetsk. Men de styrande i Moskva valde istället att höja insatserna bortom all sans och förnuft med en regelrätt invasion av Ukraina, ett klart brott mot folkrätten.

Att den internationella vänstern med kraft bör fördöma invasionen och kräva ett ryskt trupptillbakadragande samtidigt som vi utsträcker praktisk civil solidaritet med ukrainare inom och på flykt utanför hemlandet är självklarheter. Likaså att vi bör avvisa alla försök att demonisera vanliga människor i Ryssland som är våra syskon likt alla andra arbetare i världen.

Vi bör framförallt solidarisera oss med den ryska fredsrörelsen och de progressiva krafterna.

Det borde också vara självklart att vi står fast vid vårt motstånd mot kärnvapen-alliansen Nato som är ett verktyg för krigförande imperialism från Afghanistan, Jemen och Irak till

Mali och Colombia. Alliansens utvidgning är ett hot mot internationell fred och länders oberoende, särskilt i Syd.

Bortom dessa punkter blir det svårare för många socialister att orientera sig. Betyder vårt försvar av nationellt självbestämmande att vi bör stödja väst-regeringars vapenstöd till Ukrainas armé och Natos militära förstärkningar i Polen?

Nej! Vi bör aldrig stödja att arbetare tvingas vända vapnen mot varandra till försvar av inhemska eliters och imperialistiska stormakters intressen. Vi bör inte ha några illusioner om det nuvarande styret i Ukraina, Ryssland eller vilken roll Nato spelar.

När den, enligt alla internationella valobservatörer, demokratiskt valda presidenten Viktor Janukovitj störtades i det väststödda Maidan-upproret 2014 marginaliserade det nya styret den rysktalande befolkningen i öster både kulturellt och politiskt. Representanter för Regionernas parti förföljdes och det allierade ukrainska Kommunistpartiet förbjöds trots att det hade ett anseende i de östra delarna. Ryskan förlorade sin status som officiellt språk och en diktatorisk anti-kommunistisk kampanj inleddes där sången Internationalen, socialistiska Första maj-firanden och marxistisk litteratur förbjöds. Den här tidningen och denna text vore med andra ord olaglig att sprida i Ukraina.

Det högerextrema Svoboda, med öppet fascistiska och nynazistiska rötter, var en av tre pro-västliga högerpartier som ledde Maidan där även mer extrema krafter som Högra sektorn deltog med sina våldsamma fotsoldater. Efter Maidan flyttade de högerextrema fram sina positioner på gatorna och än mer oroväckande inom statsapparaten, poliskåren och militären. Fascistledaren och krigsförbrytaren Stepan Bandera, ansvarig för blodiga massakrer på judar under andra världskriget, hyllades av det ukrainska parlamentet.

Denna utveckling med udden riktad mot den rysktalande befolkningen ledde till en motrörelse med demonstrationer i öster och de bemöttes med våld från de nya ledarna och väpnade fascistiska miliser. I staden Odessa brändes 42 anti-Maidan demonstranter ihjäl när fackföreningsbyggnaden i staden sattes i brand. Situationen förvärrades och ledde till ett uppror där myndighetsbyggnader togs över i flera städer i öster och utbrytarrepublikerna Donetsk och Luhansk utropades.

Inte i något skede manade västledarna, som hade understött Maidan och högerpartierna bakom upproret, till dialog och respekt för demokrati och de rysktalande ukrainarnas rättigheter. De drev snarare på med sin aggressiva anti-ryska linje där Ryssland påstods ha iscensatt upproren i öster helt på egen hand, att dessa inte hade någon som helst bas i ett reellt missnöje med politisk och kulturell marginalisering eller för den delen ytterligare social utslagning som hotade till följd av pro-västliga nyliberala ekonomiska program. Ryssland exploaterade motsättningarna skickligt för att försöka sabotera Ukrainas närmande till väst. Ukrainas pro-västliga högerregim, uppbackad av Nato, spelade med andra ord rakt i händerna på Ryssland och undergrävde inte bara landets oberoende utan också dess nationella säkerhet.

Att ingen annan än Putin gett order om invasionen fråntar inte väst ansvaret för att också ha drivit på för kompromisslöshet och konfrontation internt i Ukraina. Stormakterna sliter isär Ukraina och frågan är om inte slutresultatet blir någon slags uppdelning av landet i olika intressesfärer. Frågan om federalism var förvisso en av grundpelarna i Regionernas parti och är det fortsatt i de små partierna för de rysktalandes intressen som trots allt tillåts ställa upp i val efter Maidan.

Också Minsk-avtalet pratar om autonomi för Luhansk och Donetsk inom ramen för Ukrainas territoriella integritet. Förhandlingar mellan de pro-ryska och pro-västliga lägren i Ukraina är nog en av nycklarna till fred, stabilitet och oberoende för landet. En sådan kompromiss skulle med nödvändighet innefatta en neutral status för Ukraina där varken Nato-ländernas eller Rysslands soldater trampar på ukrainsk jord. De högerextrema miliserna där somliga likt

Azov-bataljonen rentav har en para-militär status, beväpnade och finansierade av Nationalgardet, måste avväpnas eftersom deras agerande saboterar varje fredsförsök.

Så samtidigt som vänstern protesterar mot den ryska invasionen och kräver att trupperna dras tillbaka så är det av yttersta vikt att vi också propagerar för förhandlingar om omedelbart eldupphör och att grundfrågorna löses, och att vi kämpar för ett Ukraina fritt från utländska soldater som får ta egna beslut över sin ekonomi och politik bortom socialt katastrofala diktat från Världsbanken och IMF.

En vänster som istället stödjer beväpning av Ukrainas armé, inklusive Azov-bataljonen, utan någon eftertanke om vilka tendenser man göder och som hurrar för sanktioner med mål om ekonomiskt och socialt elände för Rysslands arbetarklass eller rentav febriga imperialistiska drömmar om en militärkupp i Ryssland med pro-västliga oligarker i baksätet – en sådan vänster tappar all trovärdighet som samhällskritisk och fredsvänlig röst.

Därefter kan man dra den felaktiga slutsatsen att vänstern inte ska driva en självständig position utan hänga med i logiken ”antingen är ni med oss eller Putin”, att det på något sätt ska ge vänstern pluspoäng hos etablissemanget och därigenom enligt skev logik förtroende hos allmänheten. Men faktum är att det inte finns någon sådan genväg till en stark vänster. Tvärtom förlorar en vänster som går i Peter Hultqvist och Ann Lindes ledband all sin relevans som socialistisk motkraft.

Inte ens om vänstern mot förmodan skulle vinna i förtroende har man vunnit någon socialistisk seger, tvärtom har man lidit ett katastrofalt nederlag och än värre utan att ens inse det själv. Vad händer utan motröster när det officiella Sverige slår in på en militaristisk väg där det satsas mer på vapen och militär än på skolelever och äldre?

Ryska vänstern splittrad av kriget

Per Leander

Internationalen 2/3 2022

Likt så många gånger tidigare i historien har ett krig lett till att vänstern splittras, vilket nu också sker i Ryssland. Den ryske socialisten Aleksej Sachnin, som är bekant för många av Internationalens läsare eftersom han levde som politisk flykting i Sverige mellan 2013 och 2019, har valt att lämna sin organisation Vänsterfronten efter att övriga ledare inte har velat ta en tydlig ställning mot den ryska invasionen av Ukraina.

Aleksej Sachnin var en av grundarna av Vänsterfronten 2005, som en paraplyorganisation för olika vänstergrupper och aktivister, som ett radikalare alternativ till det gamla stalinistiska Kommunistpartiet. Vänsterfronten fick en betydande roll under den stora proteströrelsen mot Putin 2011 – 2012, då flera av organisationens ledare fängslades och dömdes till hårda fängelsestraff. Det var i samband med det som Aleksej Sachnin lyckades fly till Sverige och fick politisk asyl här.

”Efter 17 år lämnar jag Vänsterfronten. Jag ångrar inte vad jag har gjort under alla dessa år. Jag anser att Vänsterfronten var det tydligaste och seriösaste vänsterpolitiska projektet i Ryssland under 2000-talet. Faktum är att vi då var de enda som formulerade en klart demokratisk vänsterstrategi, vilket också gjorde att vi blev en inflytelserik del av den demokratiska rörelsen 2011 – 2012”, skriver Aleksej Sachnin i ett uttalande på Facebook, och fortsätter:

”Jag ångrar inte heller den ståndpunkt som Vänsterfronten – med mitt aktiva deltagande – intog under det tragiska året 2014 [då inbördeskriget i Ukraina började]. Vi fördömde då båda sidor av konflikten, och uppmanade människor på båda sidor att vända sin fiendskap inte mot varandra, men mot dem som skickade dem till brodermord. Som sanna kommunister och socialister har vi erkänt folkens rätt till självbestämmande. Vi fördömde det monstruösa kriget i Donbass och den ukrainska arméns beskjutning av städerna där. Själv bodde jag då i Sverige

och denna politiska hållning kostade mig dyrt. Men jag tycker ändå att jag gjorde rätt”, skriver Aleksej Sachnin och fortsätter:

”Men idag är det Putins klick som har släppt lös krigets krafter i en aldrig tidigare skådad omfattning. Det kan inte kamoufleras med feiga hänvisningar till de amerikanska imperialisternas intriger (och de finns); den ukrainska extremhögerns brott (och det finns mycket av den varan också); eller att rättfärdiga blodet från oskyldiga i Charkov, Odessa och Kiev med blodet som utgjutits i Donetsk och Lugansk. Vi står fortfarande inför valet: socialism eller barbari. Kriget har redan börjat. Vi behöver verkligen en folkfront för fred, jämlikhet, frihet och socialism. Det är synd att vi måste bygga den här freden och den här fronten från noll.”

Lästips:

Se även Aleksej Sachnins uttalande ”Stoppa kriget” i artikelsamlingen [Ukraina 28 februari 2022 - ryska attacken fortsätter](#) (uttalandet gjordes samma dag som kriget bröt ut).

Ny Tid

Putins pengagömmor är västmakternas skapelse

Axel Vikström

Ny Tid 2/3 2022

I slutet av januari (oj vad längesedan det känns) meddelade **Joe Bidens** administration att man listat flera ryska tjänstemän och affärsledare som man ämnade rikta sanktioner mot utifall att Ryssland skulle invadera Ukraina. I lördags, tre dygn efter att de första trupperna tagit sig över gränsen, kom så USA, Kanada, Storbritannien och EU med ett gemensamt sanktionspaket som slog fast att utländska tillgångar tillhörande personer som orkestrerar eller ekonomiskt stöder invasionen skulle frysas. Med på listan fanns över hundra nya namn, bland andra president **Vladimir Putin**, utrikesminister **Sergej Lavrov** och flera så kallade ”oligarker” med nära kopplingar till regimen. Men med sanktionen klubbad kvarstår frågan hur Putins gömda skattkistor ska kunna frysas när de inte ens kan lokaliseras.

I arbetet med min doktorsavhandling om svenska miljardärer har jag tillbringat en hel del tid med att gå igenom affärsmagasinet *Forbes* lista över världens rikaste personer. På dessa listor dyker Putin sällan upp som mer än en fotnot. Hur stor presidentens förmögenhet är och hur han lyckats ackumulera den är, som magasinet själv uttryckt det, ”ett mysterium som *Forbes* kämpat med i 20 år”. Att gräva i mysteriet har föga förvånande visat sig vara minst sagt riskfullt. Journalisten **Paul Klebnikov**, som i rollen som chefredaktör för *Forbes Russia* ägnade mycket energi åt att luska i hur de ryska oligarkerna tjänat sina pengar, sköts ihjäl en sen julikväll 2004 utanför sitt kontor i Moskva.

Genom åren har olika teorier lagts fram gällande Putins förmögenhetsbygge. Amerikanska finanskapitalisten **Bill Browder**, som förekommit frekvent i medierna under de senaste dagarna, har hävdat att Putin hotat till sig hälften av de ryska oligarkernas tillgångar. ”Om du inte går med på det så tar han 100 procent av din förmögenhet och kastar dig i fängelse”, sade Browder nyligen i en intervju med *Forbes*. Denna metod skulle först ha implementerats i fallet med **Michail Chodorkovskij**, oljemagnaten med nära kontakter till Putin som fängslades 2003. En annan teori har presenterats av svenske ekonomen **Anders Åslund**, som menar att Putin snarare använder sig av mer maffialiknande metoder. Dessa går ut på att tilldela företagsägande och statliga kontrakt till sina närstående mot kravet att få del av vinsterna. En tredje teori är att Putin helt enkelt inte har andra inkomstkällor än de 140 000 dollar i årslön som går att hitta i officiella register, och att han helt enkelt vill att folk ska tro att han har en enorm förmögenhet eftersom det ökar hans status och makt.

USA, Kanada, Storbritannien och EU väljer uppenbarligen att förlita sig på teorierna som hävdar att Putin direkt eller indirekt sitter inne på betydande tillgångar. Att ta reda på var dessa är placerade och under vilket namn de ska hittas är en helt annan historia. I de senaste årens uppmärksammade dokumentläckor har det upprepade gånger framkommit att personer i Putins närhet genom komplexa företagskonstruktioner gömt undan stora förmögenheter i diverse skatteparadis. I en artikel som 2018 publicerades i *Journal of Public Economics* beräknades det att den ryska kapitalistiska eliten (den rikaste 0,01 procenten) förvarar omkring 60 procent av sina tillgångar utomlands. Putins motsägelsefulla relation till landets oligarker manifesterades häromåret när han ändrade Rysslands skatteregler i ett försök att fånga in de tillgångar som hans landsmän placerat på Cypern.

När den politiska eliten i Europa och Nordamerika nu suckar över svårigheterna med att lokalisera Putins tillgångar är det viktigt att hålla i åtanke att det system som tillåter Putin och oligarkerna att gömma sina förmögenheter i skatteparadis är samma system som de själva skapat för att tillgodose sina egna kapitalistiska klasser. Som den franske ekonomen **Thomas Piketty** upprepade gånger påpekat så är bristen på transparens i den globala ekonomin remarkabel med tanke på att vi lever i en era av big data. Dagens opaka ekonomiska strukturer är inte ett system som skapats av oligarker i Ryssland, utan en central komponent i den avregleringspolitik som utmärkt den nyliberala kapitalismen sedan dess intåg i slutet av 1970-talet. Det frekventa användandet av ordet "oligark" är väl dessutom snarast en diskursiv kullerbytta som vi tar till för att särskilja mellan "goda" entreprenörer i väst och "onda" fifflare i öst. Oberoende vad vi väljer att kalla dem så kvarstår faktumet att miljardärerna i Putins krets står med minst en fot i den transnationella kapitalistiska klassen, och att de bara utnyttjar samma strukturer som miljardärerna på andra sidan den nygamla järnridån.

Trots svårigheterna att komma åt kontona så har de ryska miljardärernas sammanlagda förmögenheter, till följd av sanktioner och instabilitet på börserna, sjunkit med 39 miljarder dollar sedan invasionen inleddes. Mot bakgrund av detta ska det bli intressant att se ifall fler av landets miljardärer snart går ut och vädjar om fred (i skrivande stund har tre av dem uttalat sig i sådana ordalag). I ett försök att ytterligare dra åt snaran kring de ryska storkapitalisterna kungjorde Storbritanniens premiärminister **Boris Johnson** i måndags att landet ska ändra sin lagstiftning. Hädanefter ska utländska medborgare som äger tillgångar i landet inte längre tillåtas gömma sig bakom ett företagsnamn. På kort sikt gör detta knappast mycket för att stoppa invasionen, och tiden får visa om dessa lagändringar är del av en större trend eller bara en tillfällig vurpa i det kapitalistiska hemlighetsmakeriet. Klart är att ökad transparens hade underlättat både jakten på ryska konton och möjligheterna att få våra egna skattepengar att stanna i landet.

Offensiv

Ett socialistiskt krigsmotstånd: 6 frågor och svar

Per-Åke Westerlund

Offensiv 2/3 2022

Den ryska arméns invasion av Ukraina skördar liv och tvingar hundratusentals på flykt. Den svenska regeringen, med stöd av högern, svarar med att skicka vapen och krypa ännu djupare in i Natos famn. Vad säger socialisterna?

Helgen 26-27 februari såg flera allvarliga vändpunkter i kriget. Hårda strider pågick och UNHCR varnade för att 5-7 miljoner kan tvingas fly. Putin hotade med att Ryssland har kärnvapen. Västmakterna har i princip uteslutit Ryssland ur finansvärlden. Tysklands socialdemokratiska regeringschef Olaf Scholz sa att landets militärutgifter ska ökas till två

procent av BNP, till över 800 miljarder kronor. EU skänker Ukrainas regering 450 miljoner euro (fem miljarder kronor) att köpa vapen för. En rad regeringar lovar vapen och militär utrustning, däribland Sverige. För första gången sedan 1939 skickar Sverige vapen till ett krig. Socialdemokratiska vänsterdebattörer som Daniel Suhonen öppnar för att Sverige likt Finland ska skaffa en Nato-option – en kölapp för att gå med i Nato.

Förändringarna sker i en handvändning, som en gigantisk chockdoktrin, alltså en stor händelse som utnyttjas för att driva igenom en drastisk kursändring i kapitalets intresse. Vänstern, arbetarrörelsen och alla som är emot kriget behöver en demokratisk diskussion om dessa frågor.

Socialister i Ryssland bygger upp motståndet mot kriget.

Vad kan stoppa krig?

Den ryska invasionen har inte gått så lätt som Putin hoppats. Motståndet i Ukraina är massivt, inklusive lokala försvarsgrupper. Demonstrationerna i Ryssland mot kriget har vuxit. I Berlin samlades uppemot en halv miljon mot kriget.

Prioritet för arbetar- och fredsrörelsen internationellt, samt vänstern överallt, är att ge humanitärt stöd till befolkningen i Ukraina och maximalt stöd till krigsmotståndet i Ryssland självt. Missnöjet mot Putins regim var omfattande redan innan kriget. Krig och krigshets har genom historien stoppats av massrörelser, revolter och revolutioner, från den ryska revolutionen 1917 som ledde till slutet för första världskriget till USA:s reträtt från Vietnam där motståndet mot kriget i USA blev avgörande.

Vad har lett till kriget?

Vladimir Putin är en skoningslös despot, beredd att krossa all opposition och att utvidga sin maktsfär till Ukraina, Belarus, fler grannländer och krigszoner, som i Syrien. Putins regim är ett resultat av flera decennier där det globala kapitalet fått härja i stort sett fritt. Det stalinistiska systemet kollapsade och ersattes av kapitalistiska oligarker. För en tid verkade Putin och Väst samarbeta. För folken i före detta Sovjet betydde det drastiskt sänkt levnadsstandard, inklusive kortare livslängd.

Samtidigt byggdes nya imperialistiska motsättningar upp. Det innebär global maktkamp – strider om strategiska områden, resurser och ekonomi, det som idag kallas geopolitik. Dagens

värld domineras allt mer, politiskt och militärt, av det nya kalla kriget mellan USA-imperialismen och Kinas imperialism. I denna världsuppdelning har Kina och Ryssland knutits närmare. Det är en förklaring till att Putin tror sig ha kraft att slå till så hårt. Putin räknade med att USA-imperialismens relativa försvagning efter Irak, Afghanistan, finanskrisen och det nya kalla kriget skulle ge honom utrymme, som skedde i Syrien. Men kriget på marken har inte utvecklats som han trodde och Väst har svarat hårdare. Insatserna har därför ökat.

Krigets offer är Ukrainas befolkning, medan ansvaret ligger på det globala kapitalistiska system som skapat Putin och de hårdnande imperialistiska motsättningarna.

Har Nato ändrat karaktär?

Nato är den krigsallians som bombade befolkningen i Serbiens huvudstad Belgrad i över 70 dagar 1999, som även bombade Libyen 2011 och som ledde kriget i Afghanistan från 2001. Dessa krigsinsatser gömdes bakom fraser om demokrati och nationsbyggande. Men lika lite som kriget i Irak öppnade bomberna vägen för demokratiska rättigheter. Resultatet är tydligen i Afghanistan, Natos krig ledde inte till fred utan till att talibanerna kom tillbaka till makten och till en hungrande befolkning. I Libyen resulterade Natos bombkrig, med svenskt deltagande, i att den folkliga revolt som följde efter revolutionerna i Tunisien och Egypten 2011 kvästes.

Socialister idag måste kämpa mot Putins krig och samtidigt fortsätta att vara emot Nato, som leds av USA-imperialismen och agerar i dess intresse samt är drivande i den globala militära kapprustningen.

Kommer vapenleveranser, svenska eller från andra stater, att säkra fred och frihet?

USA har de senaste 12 månaderna skickat vapen för en miljard dollar (9 miljarder kronor) till Ukraina. Nu tillkommer drönare från Erdoğan's Turkiet, missiler från Tyskland och pansarskott från den svenska militären. Den svenska militären har sedan tidigare utbildat ukrainska soldater. Den finska riksdagen och danska folketinget har enhälligt beslutat att skicka vapen.

Att regeringar nu skickar vapen till Ukraina sker inte av humanitära skäl. Att det inte är humanitet som styr Västmakterna visas också särskilt i Afghanistan. Militära insatser prioriterades under 20 års insatser, med förödande resultat.

De vapen som nu skickas kan möjligen bromsa den ryska attacken, men få tror att det kan avgöra kriget. Det är inte troligt att Västmakterna kommer att sätta in flygvapen och soldater, vilket skulle skapa ett storkrig. Men trycket kommer att växa för upptrappade insatser. Krig handlar också om vilka som kontrollerar vapnen och fattar besluten, att ha demokratisk kontroll av militären.

Att en massiv opinion vill få stopp på krigets fasor gör att regeringarna initialt kan få stöd och uppslutning bakom leveranserna, vilket de kommer att använda för snabbt driva igenom nya påslag till militären samt fortsatt Nato-expansion.

Hur ska Ukrainas befolkning försvara sig?

President Zelenskyj är en populistisk högerpolitiker som inte representerar det ukrainska folkets intressen. Hans regering har sänkt skatten för storföretag medan levnadsstandarden för de flesta arbetare fortsatt att sjunka.

Många ukrainare vill ha ett folkligt försvar, och tusentals har mobiliserats, inklusive med hemmagjorda vapen. Flera videofilmer visar hur folk appellerat till ryska soldater att inte skjuta och stridsvagnar har vänt.

I den fruktansvärda prövning som det ukrainska folket nu står inför finns trots nöden vägen till en fortsatt politisk kamp, att ta saken i egna händer och ur de försvarskommittéer som nu är nödvändiga fortsätta kampen för att stoppa vad som verkar bli en rysk ockupation. Det kräver demokratisk organisering och samordning underifrån. Ett Natostyrt Ukraina är inte heller ett demokratiskt eller rättvist alternativ.

Har arbetare och fattiga gemensamma intressen med regeringar, kapital och militär?

Staten är inte neutral, utan i slutänden ett redskap för den härskande klassens (kapitalisternas) intressen. Socialister varnar för att upprustad militär och polis kommer att användas mot arbetarkamp och massprotester inom det egna landet.

Utrikespolitiken är en fortsättning på inrikespolitiken. Tyvärr har flera vänster- och arbetarpartier genom historien gett stöd till krig och krigsinsatser, med resultatet att de därmed också legitimerat högerpolitik och försämringar i det egna landet.

Arbetarrörelsen växte fram i kamp mot militarism och krig. Att den svenska arbetarrörelsen med parollen ”Ned med vapnen” lyckades stoppa planerna på krig mot Norge 1905 är ett lysande exempel. När S-ledningen lovade borgfred (stöd till högerregeringen) när första världskriget bröt ut 1914 svarade vänstern och ungdomsförbundet med en kampanj mot kriget.

För en antikrigs- och antiimperialistisk rörelse mot kriget

För socialister är utgångspunkten alltid, även i krig, vad som gynnar arbetare, fattiga och vanligt folk. Arbetarrörelsens bästa traditioner är att stå emot krig och militarism, att ha en självständig linje – inte alliera sig med högern, kapital och stat.

Socialister stödjer protesterna mot kriget på hemmaplan i Ryssland, massprotester internationellt och en global arbetarblockad mot Putins krigsmaskin, vilka tillsammans kan ha störst effekt.

Oavsett krigsutvecklingen den närmaste veckan påverkas allt och alla: medvetenhet, maktförhållanden och ekonomi för en lång tid framåt. För alla som är emot kriget gäller det att analysera och mobilisera mot kriget och det globala kapitalistiska systemet.

Proletären

Stoppa kriget – ge freden en chans

Ledare

Proletären 1/3 2022

Attacken på Ukraina lägger ytterligare stenar i den vågskål där folkrätten, så som den såg ut tidigare, väger allt lättare.

Det ryska anfallet på Ukraina måste fördömas. Kriget är ett angreppskrig som bryter mot folkrätten. Om det får det inte råda några oklarheter. Striderna måste upphöra och de ryska styrkorna dra sig tillbaka.

Våldsanvändning i internationella sammanhang kan endast beslutas av FN:s säkerhetsråd. FN-stadgan slår fast varje nations rätt till självbestämmande men även rätten till territoriell integritet. Detta har sedan stadfästas av Helsingforskonferensen 1975.

Nationernas rätt till självbestämmande innebär att nationella minoriteter har en rätt att bryta sig ur statsbildningar de inte längre anser sig kunna eller vilja tillhöra. Det är denna argumentation som Ryssland anför i förhållande till de ukrainska utbrytarrepublikerna i

Lugansk och Donetsk. Men rätten att lämna en statsbildning är inte svart eller vit utan innehåller andra alternativ som olika grader av autonomi inom den befintliga statsbildningen.

Ett avskiljande bör endast ske i samförstånd om båda parter är överens. Så skedde till exempel i början av 1990-talet när Tjeckien och Slovakien gick skilda vägar.

Så var däremot inte fallet när Kosovo utropade sin självständighet från Serbien 2007. Serbien var emot men väst, anförda av USA och understödda av Nato, drev på denna statsbildning. Kosovo erkänns inte av stora delar av världen, däribland länder som Spanien, Brasilien, Indien och Ryssland, eftersom utropandet var ensidigt och skulle få stor betydelse för andra konflikter runt om i världen.

Processen med att stöpa om folkrätten inleddes under 1990-talet med Natos olagliga angreppskrig på Jugoslavien och senare på Afghanistan, Irak och Libyen. Det här agerandet har Ryssland tagit intryck av. 2008 erkände de till exempel Abchazien 16 år efter att de utropat sin självständighet från Georgien.

2010 kom ett olyckligt utslag i FN:s Internationella domstolen (ICJ) i Haag, nämligen att Kosovos ensidiga självständighetsförklaring inte var ett brott mot internationell rätt. Utslaget var inte enigt bland domstolens ledamöter (9-4). Det ligger som en av grunderna till den nationalistiska våg som nu eskalerat i våldsanvändning.

Minsk 2-avtalet från 2015 tog fasta på rätten till autonomi för Lugansk och Donetsk. Men den ukrainska regeringen har inte följt detta avtal. Under åtta år har de i stället fört ett lågintensivt krig i regionen där minst 13.000 människor dött. Samtidigt har den ryska minoriteten berövats många rättigheter.

Men varken västs urholkning av folkrätten eller Ukrainas övergivande av Minsk 2-avtalet legitimerar det ryska anfallskriget. Attacken på Ukraina lägger ytterligare stenar i den vågskål där folkrätten, så som den såg ut tidigare, väger allt lättare.

Västs svar på kriget är sanktioner mot enskilda ryska ledare och kapitalister. Det tyska beskedet att stoppa gasledningen Nord stream 2 faller platt. Den är inte klar och genererar inga pengar till Ryssland. Det gör däremot gasledningen genom Ukraina som alltså är öppen.

Varje sig Tyskland eller Ukraina har stängt den och pengar från den sålda gasen fortsätter att ticka in till såväl Ryssland som Ukraina. Västs solidaritet med det ukrainska folket verkar stanna vid om industrin ska få billig energi och om folk får frysa i sina hem i Tyskland, Holland och Italien.

Det är beklämmande att höra de röster som nu vill bryta mot svensk praxis och skicka vapen till kriget och Ukraina. Svenska vapentillverkare ska inte kunna göra profit på det lidande vi nu ser.

Det finns inga ”defensiva vapen”. Vi varken får eller ska bryta mot den neutralitet och alliansfrihet som väglett Sverige under mer än 200 år, även om mörka krafter även här gör sitt yttersta för att ändra på detta.

Det finns två huvudsakliga orsaker till kriget. Den ena är det ryska ledarskapets nationalism och chauvinism. Vladimir Putin och hans krets ser sig som ledare inte bara i den ryska federationen utan som ledare för hela den ryska nationen, även den som ligger utanför dagens Ryssland.

Putin är en borgerlig nationalist och bör behandlas som en sådan. Bakom sig har han ett antal oligarker som gjorde sig stenrika på Sovjetunionens kollaps när de plundrade landets gemensamma tillgångar. Även i Ukraina finns oligarker, varav många identifierar sig med

väst och står i konflikt med de ryska oligarkerna. Det finns fog för det som en del kallar oligarkernas krig.

Den andra orsaken är Natos aggressioner och utvidgning. I januari var det fem år sedan USA invigde sin första militärbas i nordöstra Europa. 3500 soldater och 80 stridsvagnar flyttades då permanent från Colorado till Polen. Samtidigt tillkännagav USA att de skulle öppna ännu en bas för stridsvagnar i Baltikum.

Att Ryssland känt sig hotat av detta och ännu mer hotat av ett ukrainskt Natomedlemskap är väl känt. Med en sundare inställning från väst hade kriget kunnat förhindras. Något som till exempel den amerikanske före detta kongressledamoten och presidentkandidaten Tulsi Gabbard förde fram när kriget bröt ut:

”Detta krig och lidande hade lätt kunnat undvikas om Biden-administrationen/Nato helt enkelt hade erkänt Rysslands legitima säkerhetsproblem angående ett ukrainskt medlemskap i Nato, vilket skulle innebära amerikanska/Nato-styrkor precis vid Rysslands gräns.”

Vad Ryssland har att vinna på kriget framstår som svårbegripligt. Även om de besegrar Ukraina militärt kommer de få mycket svårt att bygga upp sitt anseende i Ukraina och västvärlden. Förlorare är alla som vill se en fredlig värld med samförstånd, respekt och solidaritet.

I Washington ser de sig nog som vinnare. USA har nu för lång tid framöver säkrat sitt inflytande över Europa och kommer få större stöd för sin närvaro. Ännu fler stridsvagnar och robotsystem kommer att placeras ut till glädje för amerikanska vapentillverkare och krigshökar. Det blir en viktig uppgift för alla antiimperialister och fredsvänner att ta kamp mot krigshetsen och att hålla Sverige utanför Nato.

Här och nu måste kriget i Ukraina stoppas. Sverige borde bidra med medling istället för vapen. För lösningen på konflikten måste vara fredlig och diplomatisk.

Kriget splittrar rysk vänster

August Eliasson

Proletären 2/3 2022

Ryska socialister och kommunister är splittrade i sin syn på kriget i Ukraina. Ryska federationens kommunistiska parti (RFBK) stödjer Rysslands invasion. Men andra mindre kommunistpartier och vänstergrupper är kritiska.

RFBK är det största oppositionspartiet i Ryssland och en högljudd motståndare till Putins högerpolitik. Partiet har också protesterat mot oegentligheter i valet, senast förra året i Moskva. Samtidigt är partiet påverkat av rysk nationalism och utrikespolitiskt stödjer RFBK ofta regeringen.

”**Det har till slut** blivit nödvändigt att tvinga Kiev-provokatörerna till fred och bemöta Natos aggressivitet. Endast en demilitarisering och avnazifiering av Ukraina kan garantera varaktig säkerhet för folken i Ryssland, Ukraina och hela Europa”, skriver RFBK i ett uttalande, där de samtidigt lyfter fram behovet av fred och rättvisa, antaget den 25 februari.

I ett tidigare uttalande, innan invasionen, har partiet hävdat att ”uppgiften att befria Ukraina från Bandera-diktaturen inte kan lösas av Ukrainas folk” – ett indirekt stöd för en invasion. Den ryska regeringens beslut att förra veckan erkänna de så kallade folkrepublikerna Donetsk och Lugansk kommer också efter ett förslag från RFBK.

Den socialistiska organisationen Vänsterfronten har tidigare ställt sig kritiskt till ”båda sidor” i Donbasskonflikten. Nu ger Vänsterfronten ett slags kritiskt stöd till kriget – vilket bland

annat fått ett av partiets grundare, aktivisten och journalisten Aleksej Sachnin, att lämna partiet (se artikel nedan).

I ett uttalande den 28 februari som utvecklar Vänsterfronten sitt ställningstagande:

”Vänsterpatriotiska krafter i Ryssland kritiserar det antisociala rövarpolitik som president Putin och hans entourage står för. Samtidigt förfäras vi av det nuvarande Kiev-styret som sedan 2014 ‘skyddat’ uttalade nazister, förbjudit röda fanor och kommunistpartiet och spillt sin egen befolknings blod. [...] Det är därför, och inte av kärlek till Kreml, vi stödjer det ryska stödet för att befria Donbass och Lugansk från nazistiska ockupanter.”

Andra, som det marxist-leninistiska partiet Rysskands kommunistiska arbetarparti, är betydligt mer kritiska. De menar att kriget är ”orättvist och kriminellt på båda sidor” och en ”kamp mellan två folkfientliga regimer”.

I ett uttalande med rubriken ”Nej till fascism – nej till imperialistiska krig”, skriver partiet vidare att de inte hade motsatt sig en rysk intervention i Donbass men att de anser den ryska invasionen nu är ett ”erövringskrig, imperialism” och att de inte kommer att stödja någon parti i en sådan interimperialistisk konflikt.

Aleksej Sachnin: ”Krigshetsarna fick rätt”

Artur Szandrowki

Proletären 2/3 2022

Vänstern i Ryssland är splittrad i synen på kriget i Ukraina. En av de som tagit kraftigt avstånd är vänsteraktivisten och tidigare medlemmen i Vänsterfronten, Aleksej Sachnin, som tidigare bott i Sverige.

– Alla krigshetsare, de får helt rätt. De hade ingen analys, allt de sagt de sista månaderna, alla deras prognoser var dumma och omöjliga. Men de fick rätt, säger Aleksej Sachnin, rysk vänsteraktivist och journalist.

Han blev lika chockad som alla andra över Rysslands angrepp på Ukraina.

– Och vi fick ingen förklaring. Man hade till och med kunnat föreställa sig en jättereaktionär förklaring, men det var nästan inget.

Sachnin var ute på stan i Moskva under krigets första kväll och såg antikrigsprotesterna. Han beskriver dem som spontana och ”ledarlösa”. Men framför allt mycket mindre än de andra liberala protester som hållits under åren, särskilt de stora för tio år sedan. Några tusen kan låta mycket. Men i en tolvmiljonersstad som Moskva är det inget som får husen att rasa.

– Och de som samlades... ja, man kunde direkt se att det var medelklassen, utbildade ungdomar och unga medelklassmänniskor. Men polisen gick hårt på dem och det var nästan tusen personer som greps.

"Nej till kriget"-klotter målas över i St. Petersburg dagen efter protesterna.

Aleksej Sachnin var med och startade upp vänsterrörelsen Vänsterfronten (Levyj Front) 2005. En liten men eldig organisation, som de senaste åren lierat sig med det stora Ryska federationens kommunistiska parti (RFKP). Det har i stort sett varit det enda sättet för Vänsterfronten att undvika repressionen, berättar Sachnin.

RFKP är det största oppositionspartiet, men när de kommer till utrikespolitiken är de i princip ett stödparti till Putins Enade Ryssland. Insatsen i Ukraina är inget undantag. RFKP backar Kreml fullt ut.

– Och det var faktiskt de som tog det hårdaste initiativet till erkännande av Donetsk och Lugansk. Där antog faktiskt Enade Ryssland till en början en mer moderat position.

Just nu pågår tuffa diskussioner om kriget inom Levyj Front- och RFKP-"alliansen". Aleksej Sachnin är en av dem som är starkt emot kriget. Men han kämpar i motvind.

Två dagar efter intervjun får vi veta att Sachnin har lämnat Vänsterfronten.

– Självklart har det med kriget att göra, skriver han i en kommentar. Det finns inga ursäkter.

– Det kan inte kamoufleras med feiga hänvisningar till de amerikanska imperialisternas intriger (och de finns), den ukrainska ultrahögerns brott (och det finns mycket av den varan också), eller att rättfärdiga blodet från oskyldiga i Kharkov, Odessa och Kiev med blodet som utgjutits i Donetsk och Lugansk. Jag vill inte förbanna mina tidigare kamrater. Jag förstår deras motiv väl. Många är helt enkelt rädda. Ibland är rädslan fejt förklädd till politisk visdom, och talet om behovet att behålla möjligheten till "lagligt politiskt arbete". Det finns också de som helt enkelt inte kan placera det som händer i deras system av moraliska koordinater och kalla sitt land en angripare. Dessa människor kommer att klänga sig fast vid bitar av propagandaklichéer för att inte se huvudsaken.

Revolution

Ukraina-konflikten: är detta början på ett tredje världskrig?

Alan Woods

Revolution 1/3 2022

Sedan Ryssland inledde sin invasion har en flodvåg av propaganda pumpats ut av västerländsk media, som bidragit till att skapa en hysterisk atmosfär, där de internationella medierna varnar för ett tredje världskrig. Samtidigt fortsätter de imperialistiska ledarna att hycklande fördöma Putins ”brott mot Ukrainas nationella självständighet”, ett hänsynstagande som aldrig hindrat dem från att själva bedriva krig för sina egna intressen. Marxister måste avvisa cyniska budskap om ”patriotism” och ”nationell enhet”, och fortsatt motsätta oss vår egen härskande klass oavsett vilket land vi bor i.

Det sägs ofta att krigets första offer är sanningen. Med propaganda, lögn och halvsanningar från alla håll och kanter, är det extremt svårt att göra en korrekt bedömning av hur den militära situationen på plats verkligen ser ut.

Utöver att skylla allt på Ryssland, vill imperialisterna visa att Putins militära offensiv misslyckats tack vare den ukrainska arméns hjältemodiga motstånd.

De återkommande påståendena om att den ryska offensiven har avstannat, att den ukrainska armén har återhämtat sig och tvingat fienden på defensiven måste tas med en nypa salt. Vad syftet än är, så är det inte att presentera en korrekt och sanningsenlig bild av situationen.

Målet med denna öronbedövande propaganda är inte att uppmuntra folk till rationellt tänkande. Tvärtom är målet att få folk att sluta tänka överhuvudtaget, att göra det omöjligt att nå dem med rationella argument. Detta oöverträffade bombardemang av propaganda är utformat för att skapa en hysterisk stämning, och i detta avseende har de haft avsevärda framgångar – åtminstone i ett inledande stadie.

Det huvudsakliga målet är att övertyga massorna i väst om behovet av att rätta in sig i ledet, att ”ena sig mot det ryska hotet”, ena sig bakom sin egen nation. Men frågan är: med vem är det massorna ska ena sig? Jo, med de nuvarande ledarna och regeringarna, med amerikanerna och Nato – med andra ord, med sin egen härskande klass och de mest aggressiva och reaktionära imperialisterna.

Samuel Johnson konstaterade att ”patriotism är skurkens sista tillflyktsort”. Detta var helt sant på 1700-talet, och det är inte mindre sant i dag. Man behöver bara skrapa på ytan för att se att vem som helst av dessa ”patriotiska” damer och herrar är de mest cyniska, lögnaktiga och ondskefulla skurkar man kan tänka sig.

De högerreformistiska ledarna i socialdemokratin och fackföreningarna har spelat en verkligt motbjudande roll i allt detta. De slöt omedelbart upp bakom kapitalisternas och imperialisternas hysteriska anti-ryska kampanj. De har avslöjat sig själva som de mest underdåniga hejdukarna åt arbetarklassens fiender i varje land.

Vänsterreformisternas uppträdande har inte varit mycket bättre. De har alla mer eller mindre tillåtit sig att stämma in i en klagosång om att vi måste ”rädda stackars lilla Ukraina”, utan att ens försöka analysera de klassintressen som ligger till grund för den nuvarande konflikten.

Ett tredje världskrig?

Den dominerande stämningen bland massorna i väst är en förvirrad blandning mellan en naturlig sympati för det ukrainska folkets och flyktingarnas lidande, och rädsla för att konflikten ska sprida och orsaka ett tredje världskrig, med ofattbara konsekvenser för hela världen.

Denna rädsla har ökat efter att Rysslands president Vladimir Putin meddelat att han satt särskilda förband som råder över landets kärnvapen i beredskap. Men sådana rädsor är helt obefogade. Låt oss att tala klarspråk: *det kommer inte bli ett krig mellan USA och Ryssland, varken nu eller inom någon överskådlig framtid.*

Kapitalisterna går inte ut i krig för patriotism, demokrati eller några andra högtravande principer. De krigar för profit, för att erövra utländska marknader, för att få kontroll över råvarukällor (som olja) och för att utöka sina intressesfärer.

Detta är välkänt och uppenbart. Och är det inte också uppenbart att ett kärnvapenkrig inte skulle kunna uppnå några av dessa saker, utan bara resultera i total förödelse på båda sidor? De har till och med myntat ett begrepp för att beskriva detta: MAD (Mutually Assured Destruction).

En femåring skulle kunna förstå att ett sådant krig inte skulle ligga i bankirernas och kapitalisternas intressen. Men tydligen är detta inte alls uppenbart för en del som – av anledningar som bara de själva känner till – kallar sig för marxister.

En annan avgörande faktor är det massiva motståndet mot krig, särskilt (men inte enbart) i USA. En opinionsundersökning visade nyligen att bara 25 procent av den amerikanska befolkningen skulle vara för en direkt militär intervention i Ukraina, vilket innebär att den överväldigande majoriteten skulle vara mot en sådan.

Detta är knappast förvånande, med tanke på de förödmjukande nederlagen som USA led i Irak och Afghanistan, något som bränt sig fast i de amerikanska massornas medvetande. Detta visades redan när Obama försökte – och misslyckades – att få godkännande för en militär intervention i Syrien.

Massorna i USA är djupt trötta på utländska interventioner och krig, vilket kraftigt begränsar Bidens och Pentagons manöverutrymme. Det är detta – och inte någon rädsla för ett tredje världskrig – som har hindrat dem från att skicka trupper in i en direkt konfrontation med Ryssland i Ukraina.

Att Putin gjort demagogiska uttalanden om att han sätter kärnvapentrupper i beredskap har inte den minsta betydelse rent militärt. Detta förstås till fullo av kapitalets strateger och Pentagon som ser det för vad det är – ett klumpigt försök till psykologisk krigföring.

Man kan tillägga att USA själv har försökt exakt samma sak 1973, under Yom Kippur-kriget mellan Israel och Egypten. Då tillkännagav de också att deras kärnvapenstyrkor satts i beredskapsnivå III (där nivå I skulle innebära krig).

Sådana manövrer kanske sätter griller i huvudet på ledarna i Bryssel och Berlin, men de har ingen som helst inverkan på den nuvarande konflikten i Ukraina, och det är inget som påverkar de beräkningar som kapitalets seriösa strateger gör.

Kommer sanktioner att fungera?

Då imperialisterna redan i ett tidigt stadium bestämt sig för att inte skicka trupper till Ukraina – det enda som faktiskt hade kunnat påverka konflikten utfall – måste de nöja sig med att försöka vinna billiga poänger i propagandakriget genom en hysterisk kampanj med förolämpningar mot regimen i Moskva, att genomföra nya sanktioner mot ryska banker och företag och att skicka en viss mängd militära hjälpmedel till Kiev.

Inget av detta kommer att ha den minsta påverkan på krigets utfall.

Bild: Samuel Bailey, Wikimedia Commons

Sanktionerna som de gör en så stor sak av kommer att misslyckas, först och främst för att sanktioner aldrig lyckats tidigare och för att Putin redan har implementerat en rad åtgärder för att minska Rysslands beroende av handel och finansiella transaktioner med väst. Dessutom kommer det ta tid – månader om inte år – innan de ekonomiska sanktionernas effekter blir kännbara. Vid det laget kommer den ukrainska konflikten att ha avgjorts för länge sedan.

Men det finns ytterligare en anledning, som är mycket enkel. Just nu skryter de högljutt om att de uteslutit ryska banker från Swift, en finansiell institution som hanterar transaktioner i internationell handel. Men det är bara vissa banker som kommer uteslutas. De nyckelbanker som hanterar exporten av rysk olja och gas till Europa kommer inte att påverkas.

Efter att de försökt att undvika frågan, tillkännagav Tyskland till slut att de skulle sätta stopp för certifieringen av gasledningen Nord Stream-2. Eller rättare sagt, de sade att de skulle *pausa* certifieringen, vilket ju inte alls är samma sak. Och vi kan med säkerhet förutspå att när väl konflikten är över (vilket den vid någon tidpunkt kommer vara på ett eller annat sätt), så kommer denna sanktion liksom många andra att i tysthet släppas eftersom skadorna på den europeiska ekonomin, i första hand den tyska, är alltför smärtsamma att utstå i längden.

Sanningen är att Tyskland inte kan hitta några lämpliga alternativ till olja och gas till rimliga priser. Och som vi vet – principer må vara principer – men affärer är affärer. Det plötsliga beslutet att skicka vapen till Ukraina – något som särskilt Tyskland alltid motsatt sig – är en särskilt cynisk manöver. Det är alldeles för lite och för sent för att sätta stopp för den ryska offensiven, men det kan vara tillräckligt för att förlänga den smärtsamma och blodiga konflikten. På så sätt kommer det att öka det ukrainska folkets lidande – precis det som imperialisterna påstår är deras enda hänsyn.

Det råder ingen tvekan om att den solidaritet som arbetare överallt känner med det ukrainska folket är ärlig. När en rysk, tysk, fransk eller amerikansk arbetare uttrycker sympati för det ukrainska folket, har vi all anledning att tro på dem. Men när Biden, Johnson, Macron eller Scholz säger samma sak, kan ärliga människor inte känna annat än den djupaste avsmak.

Imperialisternas motbjudande hyckleri känner inga gränser.

Har offensiven misslyckats?

Imperialisternas propagandamaskin hävdar ihärdigt att Putin misslyckats med sitt mål och att den ryska arméns frammarsch hindrats tack vare den ukrainska arméns heroiska motstånd. Givet bristen på säker information så är det svårt att avgöra vad som faktiskt händer. Sådana påståenden kan inte tas för givna.

För det första har bara en minoritet av de 190 000 trupper som stationerades vid gränsen till Ukraina än så länge tagits i bruk. Offensivens relativt långsamma framryckning kan förklaras med att man behöver säkra tillgången på bränsle, ammunition, mat och så vidare och förhindra att leveranskedjorna inuti Ryssland belastas för hårt. Ukraina är trots allt ett väldigt stort land.

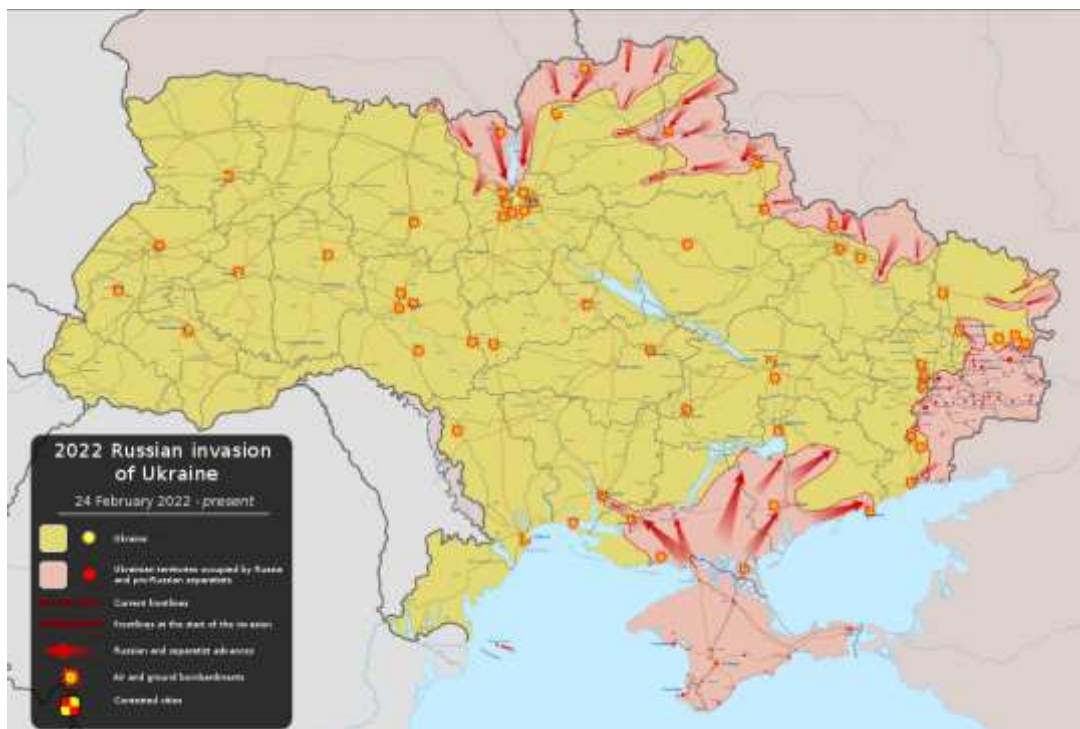

Bild: Viewsridge, Wikimedia Commons

Man kan också tillägga Putin erbjudit förhandlingar varje gång som armén stannat upp. Detta verkar vara en medveten strategi. Det är tydligt att han hoppats att det skulle räcka med att invasionen inleddes för att tvinga Ukraina till förhandlingsbordet, där han skulle kunna få igenom sina krav. Det fanns också vissa tecken på att denna strategi till en början nådde viss framgång.

På fredagskvällen fanns tydliga tecken på att Ukrainas president Volodomyr Zelenskyj var beredd att förhandla. Det var uppenbart att han hade panik. Men pressen från extremhögern i Ukraina, Nato och USA var tillräcklig för att han skulle ändra sig. Det innebar att kriget skulle fortsätta.

Det är såklart fullt möjligt att den ryska armén drabbats av bakslag, att åtminstone någon del av den ukrainska armén återhämtat sig från den initiala chocken och kunnat samla sig tillräckligt för att göra ett mer effektivt motstånd.

Krig är till sin natur extremt oberäkneligt. Förluster kan snabbt följas av framgång och vice versa. Men enskilda händelser bevisar inte att offensiven som helhet går bra eller dåligt. I slutändan är det styrkeförhållandena som kommer avgöra utgången. Och där är det Ryssland som har övertaget.

Allt tyder på att den ryska armén inte drar sig tillbaka, utan tvärtom avancerar oavbrutet och tar kontroll över fler och fler strategiskt viktiga punkter. De ryska styrkorna har omringat Kiev från alla håll och har också omringat den näst största staden, Charkiv. De avancerar från Krim till nord och nordväst, där de nått Mykolajiv. De avancerar också i nordost, där de redan intagit Melitopol och Berdjansk. De har nästan lyckats belägra nyckelstaden Mariupol. Om de lyckas med detta skulle dessa styrkor kunna länkas samman med styrkorna som kommer söderifrån från Donetsk.

Samtidigt försöker ryssarna fortsatt få till förhandlingar, vilket helt klart är en del av planen. Det var ingen slump att ukrainarna avvisade erbjudandet om ett möte i Minsk, med hänvisning till att Belarus är allierat med Ryssland och stöttar invasionen. Därefter har både Israel och Azerbajdzjan erbjudit sina tjänster, vilket Putin snabbt accepterat. I slutändan påbörjades förhandlingar på gränsen mellan Ukraina och Belarus. Frågan är: kan de lyckas?

Det är uppenbart varför Zelenskyj varit tveksam till att börja förhandla. Med tanke på situationen på marken är den ukrainska regeringen i starkt underläge vid en förhandling. Frågan är: vad har Zelenskyj att förhandla med? Han riskerar att bli som en spelare som sätter sig vid spelbordet, utan några bra kort på handen. Ur den synpunkten blir förhandlingar snarast ett förspel till att ge upp. Men Zelenskyj eggas på av regimerna i Washington och Berlin, och verkar inte särskilt sugen på att kapitulera.

Förhandlingarnas resultat blir därför oundvikligen ett misslyckande. Frågan kommer inte att avgöras genom förhandlingar, utan på slagfältet. Och där är ukrainarna i hopplöst underläge. Lite vapen från Berlin kommer knappast att göra någon skillnad.

Så förrådde imperialisterna Ukraina

Liksom imperialisterna verkar regeringen i Kiev förlita sig på att det ska ske en förändring inuti Ryssland som stör Putins beräkningar. De vädjar demagogiskt och cyniskt till det ryska folket att vända sig mot sina mästare i Kreml.

Det säger sig självt att Putin och den oligarki som han tjänar, är fiender till de ryska arbetarna. Hans bas av anhängare har stadigt minskat, vilket är ett uppenbart skäl till att han valt att invadera Ukraina. Det är också sant att denna manöver kan slå tillbaka mot honom så småningom.

Men att påstå att imperialisterna överhuvudtaget kan försvara folkets intressen i Ryssland, Ukraina eller något annat land, är en usel lögn.

Det ukrainska folket har kunnat se precis hur mycket den utlovade hjälpen och solidariteten från Nato och väst varit värd. För imperialisterna är det ukrainska folket bara brickor i ett cyniskt spel, användbar kanonmat som kan offras för att misskreditera Ryssland – utan att de själva behöver betala med en enda soldats liv.

Man kan inte ge något som helst förtroende till dessa gangstrar. Det gäller särskilt arbetarna och socialisterna i väst. Kampen mot det reaktionära gänget i Kreml är de ryska arbetarnas uppgift. Vår uppgift är att kämpa mot vår borgerlighet, mot Nato och mot amerikansk imperialism – den mest kontrarevolutionära kraften på planeten.

Det är svårt att bedöma stämningen bland de ryska massorna för närvarande. Men den överväldigande majoriteten av det ryska folket måste avsky idén om att slåss mot sina bröder och systrar i Ukraina, som alltid haft en särskild plats i deras hjärtan. De förstår att Nato och USA är deras fiender och de vore beredda att slåss mot dem. Men de ser inte det ukrainska folket på samma sätt, vilket är en korrekt och hälsosam instinkt.

Om de accepterar Putins krig (vilket många inte gör), är det med tveksamhet, på grund av Kiev-regeringens usla beteende, dess samröre med reaktionära fascister och anhängare till krigets nazi-kollaboratör Stepan Bandera, dess förtryck mot det rysktalande folket i Donbass och andra korrupta och förtryckande handlingar. Och bakom Kiev-regeringen, ser de imperialismens blodiga hand.

Internationella marxistiska tendensens ryska kamrater tar sitt ansvar i denna fråga. Det är upp till oss att följa deras exempel och djärvt och skarpt ta ställning mot den härskande klassen och imperialisterna i våra egna länder. Ingen annan politik är tillåten för ärliga revolutionärer och proletära internationalister.

Vi kan inte stötta någon sida i kriget, för det är ett reaktionärt krig på båda sidor. I slutändan är detta en konflikt mellan två grupper av imperialister. Vi stöttar inte någon av dem. Det fattiga och blödande Ukrainas folk är offren i denna konflikt, som de inte skapat och inte önskar.

Ingen kan på ett exakt sätt förutspå krigets resultat, men det kommer inte att vara positivt för arbetarklassen i Ukraina, Ryssland eller internationellt. Den omedelbara effekten kommer att vara fallande levnadsstandard och höjda priser överallt. Massorna kommer att få höra att det är priset man får betala för att försvara "freden och demokratin". Det är en klen tröst för de miljoner som står inför arbetslöshet, fattigdom och lidande.

Den oreda som kriget skapat och som förvärras av sanktioner som skadar världshandeln ännu mer, kommer att bereda vägen för en ekonomisk kollaps på inte-alltför-lång sikt. Resultatet kommer att vara en världsomspännande lågkonjunktur. Det skulle vara basen för enorm social och politisk instabilitet och en intensifiering av klasskampen utan motstycke.

I början på varje krig trubbas och förvirras massornas medvetande av krigspropagandan, som skapar en verklig hysteri. Under sådana villkor kan de mest reaktionära delarna av borgerligheten lyckas med att etablera illusionen om 'nationell enhet'.

"Vi måste samla oss mot fienden! Vi måste alla göra uppoffringar för att betala för ett utökat försvar!" Och så vidare, och så vidare. Men de oändliga upprepningarna av propagandan gör så småningom att den tappar kraft. Patriotismens och den nationella enhetens budskap kommer att klinga falskt, när människor förlorar sina arbeten, hem och förhoppningar.

Historien visar att krig – denna fruktansvärta blodiga affär – ofta får revolutionära konsekvenser. Och historien har än inte sagt sista ordet.

Ned med kapitalismen och imperialismen!

Länge leve den socialistiska världsrevolutionen!

Länge leve Internationella marxistiska tendensen! Arbetare i alla länder, förena er!

Original: [The Ukrainian conflict: is this the start of World War III?](#)

Översättning: Ylva Vinberg